

Komplikation

Dorrit Willumsen

¹ Puderne klumper om hende, og hun ligger sammenkrummet med bøjet hoved og knæene trukket op mod maven. – En oval, omgivet af plasmaagtigt mørke og stivnet i nakkeinfiltrationernes kalkknæk.

Med armene lukket om mavens blommeformede runding venter hun. Lytter ⁵ til de lyde, der dunker mod hendes endnu så beskyttende skal. – En svag, næsten umærkelig knitren. – Trækken mod et rullegardin. – Og langt borte – værelser borte – slidende – slæbende trin. Et tiendedelssekundklik – et fingerknips i mørket – et tryk mod en kontakt. – Lys i et andet rum – en anden atmosfære.

¹⁰ Udenom ligger mørket, og inden i hende mærkes en banken som af puls – eller måske blot en million proteinmolekyler gliden mod porøse kalklag. – Hvis hun strækker et ben ud i uvisheden – lader det stryge over et hidtil ukendt stykke lagen, men hendes krop er en ubevægelig masse af fibre – en blødhed under et tyndt beskyttende lag. – Ubrydeligt indefra, kun sårbart for morgen- ¹⁵ ens lyde, der nu trænger gennem det svindende mørke.

Fremmede trin, der får trappen til at knirke i sin træmuskulatur. Og de første tog, der pumper gennem en bleg morgen, standser med huggende brems og døre ved stationens ubehjælpssomme skilte. – Lægende rødekorsbogstaver på grumsethvid bund og flakkende silhouetter, der suges mod aviskiosken.

²⁰ Med armene lukket. Med øjnene, ryggen, benene. – Lukket; venter hun. Føler den grynede tryghed klæbende mod øjenkrogene og svindende lidt efter lidt, mens hun ligger rund og vuggende under lyde.

Men pludselig – alt for pludselig – ved hendes side. – Skingre spiralbunds- ²⁵ fjedre og pudekast. – Hænder og fødder, der slides løs fra sengen. En krop, der vågner. Rejses.

I et knæk retter hun ryggen ud og mister sin ægform, mens armene viger fra centrum og lader de bløde dele ubeskyttet. Med en sidste overvindelse rejser hun sig, og siddende på sengekanten foretager hun famlende cirkelbevægelser med fødderne – blodpumpende – i bevidsthed om et par morgentøfler, der ³⁰ plejer at være inden for rækkevidde.

Men nakkens morgenstivhed kæmper med endnu et stykke knækkende skal.

Så – på den hvide dug – foran hende – hans hænder. – Brede, ovale negle med en smal stribe hvidt, inden de forsvinder i kødet om de runde knogler. – Et par fisk – uventet skyllet op i strandkanten. – (Et tilfældigt puf med foden mod den ³⁵ lyse bug – og man går videre).

Ved siden af hendes kop og ved siden af hans – æggebægeret med det blødkogte æg – også i dag sikkert for hårdt. – Hver morgen disse klaprende kogelyde fra gryden – fordi han synes, man bør spise æg.

Hun retter sig, så ansigtet et øjeblik svømmer frit mellem flager af morgen-
40 filtret hår. Puffer fadet med den uoverkommelige brøddyngede over mod ham.

Vintersolen kaster et skævt lys ind over bordet. Glasagtigt, næsten klinisk skarpt afslører det hans tilknappe jakke - slipset - den hvide skjorte. Ansigtet - både kantet og glat med en akavet bredhed om panden, kinderne, der er blanke efter en omhyggelig morgenbarbering og en lyshed i vipper og hår som
45 et gennemsigtigt skær af blondt eller gråt.

Hendes slebne pegefingernegl ridser i dugen.

Fadet glider over mod hende som en stump vraggods, hun ikke har kræfter til at bjærge, skønt han allerede har glattet smør og klumpet marmelade ud over sit første udvalgte stykke.

50 Hun ser over på hans morgeneffektivitet. En lysegul krumme er drysset ned på det mørkeblå slips og har bidt sig fast som et mademblem. Med åbenbar glæde slutter læberne om de bløde franskbrødsbidder - så store, at hun begynder at gøre sig forestillinger om hans sputsekretion.

Sikkert for at værges sig mod hendes gransken skyder han nu også
55 marmeladeskålen over i hendes felt. Et rent taktisk greb, men gennemskuet.

Foran neglen mødes to skrå linier. Men selv om hun giver sig til at stirre intenst på dem, forstyrrer det hende, at han ovre på den anden side skvulper med sin kaffekop. Ganske unødvendigt. Enten vil han have fordelt fløde og sukker en ekstra gang, eller også er kaffen for varm. Hun drikker selv en slurk
60 for at få det at vide. Sikkert bare en dårlig vane, hvis han da ikke netop har til hensigt at ødelægge hendes koncentrationsevne.

” - Skal du ikke have dit æg? -“

Om lidt skal han nemlig banke hul på sit. I et ellers lydtomt morgenrum skal teskeen dunke prøvende mod skallen. Og hvis hun sidder lyttende i stedet for
65 at banke, vil hun vide helt præcis, hvor mange og navnlig hvor mange overflødiges slag han bruger for at få hul på dagens genstridige morgenoval.

Hun lirker med neglen under en tråd - prøver at trække den ud uden at knække den. Tænker et øjeblik over, hvem det var, der gav dem dugen i bryllupsgave; men hans alt for mange kejtede og på forhånd mislykkede slag umu-
70 liggør enhver form for tankevirksomhed. Hver morgen dette æg. Selv på den mest depressionsvisne søndag hans ihærdige graven efter en sidste rest svovlgul blomme.

Han spiser - også i dag - med bevidst nydelse, blandet med næsten lige så bevidst angst for at spille. Et øjeblik ønsker hun, at han vil gøre det. En kli-
75 stret, glidende klat, der øjeblikkelig vil fremkalde hjælpeløst ansigtsskred og opløse morgenafklaret korrekthed i paniske fægtekonturer. - Men alligevel - det vil være alt for besværligt med den påfølgende løben efter vand og pletfjerner. - Lidt af den hvide hinde har sat sig fast på hans venstre tommelfinger. Hvorfor nu venstre, når han ikke er kejthåndet. Ligesom hans kaffeskvulpen
80 eller pusten og den taktiske marmelademanipulation.

Irritanter uden påviselig årsag.

Hun har lyst til at sige eller gøre et eller andet. Men fnuggede tøsneduske mod ruden fanger hendes opmærksomhed, indtil hun aner hans blik med et svagt skær af forventning rettet mod ægget – hendes æg. – Hvis han spørger, 85 om han må spise det. – Hun vil ikke – vil ikke sidde og se ham spise to. – Sekundviseren piler over urskiven; men alligevel er der over tre minutter til at han plejer at rejse sig.

” – Du bliver våd, inden du når ind på kontoret –”

Og hans hænder glider – spredes svømmende over bordet, føjer sig om 90 æggeskallen, der ligger sprød mellem hans fingre, inden han knuser den.

Hun trækker skuldrene op og runder nakken i smertende stivhed ved det lille knæk af kalk, han smuldrer mod den blåmønstrede underkop. – Hver morgen.

Lidt efter rejser han sig med stoleskurren og overflødige bevægelser, og fra 95 vinduet ser hun ham vinke og skrå målbevidst mod stationen, bøjet under vægtig frakke og beskyttende hat.

Med stive bevægelser begynder hun at samle kopperne sammen. Ringen med den udskårne jade lyser svagt grønt – stenen, fordi hun ikke kan lide glatte ringe.

100 Hun prøver at få den over knoen.

Forgæves.

Ægget er stadig varmt. Og den porøse skal hvid og hel.

Forsigtigt fjerner hun det fra æggebægeret og bærer det ud for sig.